Мої враження від повісті «Земля» О. Кобилянської

Повість «Земля» — вершина творчості видатної української письменниці Ольги Кобилянської. У творі — трагедія селянської родини, коли в умовах капіталізму не тільки земля, але й долі людей ділилися межею. Михайло Коцюбинський писав у листі до письменниці: «...Я просто зачарований вашою повістю — все: і природа, і люди, і психологія їх — все це робить сильне враження, все це виявляє свіжість і силу таланту...»

Сильне враження справила повість і на мене. Впевнена, що твір «Земля» гідний того, щоб ввійти до скарбниці світової літератури.

Проймаєшся великою симпатією до головних героїв Івоніки і Марії Федорчуків. Змолоду вони були бідними. Щоб придбати землю й худобу, Івоніка й Марійка працювали з ранку до вечора, зберігали кожну копійку, недоїдали. Тепер вони заможні, але не розкошують, тремтять над нажитим добром, особливо над землею, яку просто обожнюють. Письменниця майстерно підкреслює трагізм переживань батьків, їх турботу про те, що нікому буде обробити землю, коли їх улюбленого сина Михайла заберуть до війська. Відчуваєш, що батьки завжди будуть рішучими в боротьбі за щастя Михайла, за щастя в їхньому розумінні цього слова. Вони ніколи не погодяться, щоб син одружився з бідною дівчиною, бо, на їх думку, це було б його великим горем. Тому кохання Михайла й Анни могло бути лише трагічним.

Надзвичайно сильне враження справляє розповідь Михайла про життя солдатів. Він побачив, що можна прожити і без землі, маючи працьовиті руки.

Якщо Михайлом батьки пишаються, то Сава викликає в них стурбованість. Він ледачий, не любить землю. Батьки засуджували його за намір одружитися з двоюрідною сестрою Рахірою.

Драма, що розігралася в лісі, у творі не показана. Головну увагу Ольга Кобилянська звернула на зображення реакції, яку викликала страшна подія в селі.

Які муки мав витримати батько, знаючи вбивцю свого улюбленого сина! Івоніка боїться втратити останнього сина, останню надію. Під час похорону в натовпі чути розмови, з яких зрозуміло, що люди знають вбивцю, але не показують цього, жаліючи батьків. Івоніка, звертаючись до Михайла, у розпачі говорить: «Не для тебе, сину, була земля, а ти для неї. Ти ходив по ній, плекав її, а як виріс і став годний, вона створила пащу й забрала тебе!»

Ми бачимо, що Івоніка втратив віру в те, що він є господарем землі. Він відчув її владу над собою, відчув себе її рабом. Тому і підтримав Анну і Петра, які вирішили вчити свого малого сина, щоб відірвати його від землі. З особливою теплотою й любов’ю виписувався письменницею образ Анни, яка вражає нас зовнішньою і внутрішньою красою. Такою її роблять любов до праці, людяність, розум і ніжність.

Твір «Земля» одразу захоплює нашу увагу. З кожною наступною сторінкою увага й хвилювання все більш посилюються. Це досягається, на мою думку, глибоким аналізом психології героїв, майстерним розкриттям їх внутрішнього світу, їх душевних

переживань.